10/09/2019

Για τον Μακαριστό Μητρ.Φθιώτιδος κυρό Νικόλαο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου

Ακολουθεί η ομιλία του Πανοσιολογιωτάτου Αρχιμανδρίτου κ. Ανθίμου Νερατζή, Γραμματέως της Συνοδικής Επιτροπής επί του Μοναχικού Βίου, καθώς καί της Είδικής Συνοδικής επιτροπής Γάμου, Οικογενείας καί Δημογραφικού Προβλήματος, Ἱεροκήρυκος της ιεράς Μητρόλεως Φθιώτιδος, στό Τεσσαρακονθήμερο Μνημόσυνο του αειμνήστου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κυρού Νικολάου.

Δυό λόγια καρδιακά.

Δυό λόγια υἱικά γιά τόν πατέρα πού ἔφυγε.

Δύσκολο ἔργο.

Ἡ ὑψηλόκορμος καί στιβαρά δρῦς ἔπεσε!

Σωριάσθηκε ὁ στῦλος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας.

Χάσαμε τόν προστάτη μας, τό στήριγμά μας.

Ὀρφανέψαμε.

Ἀπρόσμενα! Ἀπροσδόκητα! Ξαφνικά!

Μέσα στήν καρδιά τοῦ θέρους. Στό κάμμα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τό θλιβερό ἀπόγευμα τῆς 27ης Ἰουλίου ἡ καρδιά τοῦ Δεσπότη μας σταμάτησε.

Ἕνας κεραυνός συνετάραξε τήν Ἐκκλησία μας.

Ἐκοιμήθη ο Ποιμενάρχης μας, ὁ Πνευματικός μας Πατέρας, ὁ Ἐπίσκοπος μας. Σύννεφα μαζεύτηκαν στήν ψυχή. Σύννεφα πού φέραν δάκρυα στά μάτια. Θλίψη στήν καρδιά.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοί συμπρεσβύτεροι, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Σήμερα, σαράντα ἡμέρες μετά, στόν Ἱερό Μητροπολιτικό Ναό, στήν Ἱερά καθέδρα τῆς Μητροπόλεως μας, πού κόσμησε μέ τό ἀρχιερατικό του παράστημα, τήν προσωπικότητα του καί τό ἦθος του ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος, ὅλοι ἐμεῖς οἱ περιλειπόμενοι συνηγμένοι ἀποτείουμε τήν ὀφειλομένη τιμή, τό χρέος σέ ἐκεῖνον πού ἀναλώθηκε εἰκοσι τρία χρόνια στήν πρόοδο καί προκοπή τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μας, δηλαδή ὅλων ἡμῶν. Σέ ἐκεῖνον πού κατά τόν παύλειο λόγο δέν ἔπαψε νά ὠδινᾶται, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ἡμῖν (Γαλ.4, 19).

Δέν θά προσπαθήσω νά ἐξάρω τήν προσωπικότητα του ἐκλιπόντος Δεσπότου μας.

Οὔτε ἀνάγκη, οὔτε ἀπαραίτητο εἶναι.

Τί νά πῶ ἄραγε ὅταν γι αὐτόν μιλοῦν τά ἔργα.

Ὅλα ὅσα μᾶς ἀφήνει πολύτιμη κληρονομιά καί κοσμοῦν τήν Μητρόπολή μας καθιστώντας την περίλαμπρη ἀνάμεσα στίς ἄλλες ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος ὑπῆρξε ἀκατάβλητος ρέκτης μεγάλων ἔργων. Κορωνίδα πάντων τό περίλαμπρο Πνευματικό καί Διοικητικό Κέντρο, κτίσμα πού αναδεικνύει τήν αἴγλη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Μαζί ἡ Στέγη Γερόντων Στυλίδος-Ἵδρυμα Ἀργύρη Πετρῆ, μεγαλοπρεπές κι αὐτό, κόσμημα τῆς Μητροπόλεώς μας, συναγωνίζεται το Πνευματικό καί Διοικητικό

Κέντρο.

Ἔργα πού κατασκευάσθηκαν μέ κόπο καί μόχθο πολύ. Ἔργα προσευχῆς. Ἔργα που ὀραματίσθηκε καί σχέδιασε ὁ Δεσπότης καί τά ὑλοποίησε ὁ λαός τῆς Φθιώτιδος. Χωρίς κρατική βοήθεια. Χωρίς εὐρωπαϊκά κονδύλια καί προγράμματα. Δέν θέλησε πολιτικές ἐξαρτήσεις. Δέν πίστευε σέ πολιτικούς ἐναγκαλισμούς. Ἦταν ἀνεξάρτητος. Ἀκομμάτιστος. Ἐλεύθερος πολιτικῶν σκοπιμοτήτων.

Ἐλεύθερη καί Ἀνεξάρτητη ἤθελε καί τήν Ἐκκλησία. Πίστευε στήν δύναμη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Καί δέν ἔπαψε νά τονίζει ὅτι πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ λαός της. Σέ αὐτόν στηρίχθηκε καί δικαιώθηκε. Τόν πλοῦτο αὐτόν πού ὁ λαός τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος τόν διαχειρίσθηκε συνετά καί μέ διαφάνεια. Χωρίς περιττές σπατάλες. Χωρίς μάταιες ἐπιδείξεις. Ἀξιοποίησε καί τόν παραμικρό ὀβολό πρός ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας. Δέν παρακράτησε τίποτα γιά τόν ἑαυτό του. Σεβάστηκε τό ἱερό χρῆμα. Τό ἔκανε ἔργα πού τά προσέφερε στόν λαό τοῦ Θεοῦ.

Κάποιοι ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς ἀρχιερατείας του δέν ἔπαυσαν νά λασπολογοῦν τόν Μητροπολίτη καί νά τόν χαρακτηρίζουν φιλοχρήματο. Ὅμως αὐτός οὐδέποτε ἀνταπάντησε. Κατήργησε τίς δισκοφορίες. Τίς ἔκτακτες εἰσφορές. Ζητοῦσε ἀπό τίς ἐνορίες μόνο τά προβλεπόμενα ὑπό τοῦ νόμου. Ἀπάλλαξε τά μοναστήρια ἀπό τίς εἰσφορές. Δέν δέχθηκε διατίμηση τῶν ἱεροπραξιῶν καί τῶν κεριῶν στίς ἐνορίες. Ὁ ἴδιος ποτέ δέν ζήτησε χρήματα για τήν ὁποιαδήποτε ἱεροπραξία του ὡς ἀρχιερεύς. Οὔτε ἀπό ἐνορία, οὔτε ἀπό ἁπλό χριστιανό. Ὅ,τι ἡ ἀγάπη τῶν πιστῶν ἐναπέθεται στά χέρια του, πήγαινε γιά τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἀπόδειξη καί εὐχαριστήριο ἐπιστολή. Μακροθυμοῦσε στήν κακοήθεια τῶν ἀνθρώπων. Δέν κρατοῦσε κακία. Δέν ἐκδικοῦνταν. Τοῦς ἄφηνε στό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Πλῆθος ἀναρίθμητο τά ἔργα πού ἄφησε ἡ πεπνυμένη ποιμαντορία τοῦ Ποιμενάρχου μας. Ἐνοριακά Πνευματικά ἔργα, Μοναστηριακά κτίσματα, πλῆθος νεόδμητων ἐνοριακῶν ναῶν, πού δέν χόρταινε νά ἐγκαινιάζει. Πού δέν κουραζόταν νά ἐγκαινιάζει καί νά χαίρεται. Θυμᾶμαι πώς στό τέλος κάθε ἀκολουθίας ἐγκαινίων ἔλεγε μέ νεανικό σφρίγος σε μάς τούς κάθιδρους καί καταπονημένους συμπαραστάτες του, πρεσβυτέρους καί διακόνους:

-Κουραστήκατε;

-Ἐγώ τά ξανακάνω.

Ὅμως ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος δέν ἦταν μόνο ἄνθρωπος τῶν ὑλικῶν ἔργων. Ἦταν πρωτίστως τῶν πνευματικῶν. Δέν ἔπαψε νά διδάσκει τούς ἱερεῖς πώς δέν πρέπει νά μένουν μόνο στά ὑλικά ἔργα τῆς ἐνορίας τόν ἐξωραϊσμό καί τήν ἀνακαίνιση τοῦ

ναοῦ, ἀλλά νά ἐπενδύουν καί στήν καλλιέργεια τῶν ψυχῶν.

Δέν ἤθελε μόνο ὄμορφους ναούς. Ἤθελε γεμάτους ἀπό ψυχές ναούς. Ἤθελε πολλά παιδιά στό ἱερό καί στά κατηχητικά σχολεῖα. Χαιρόταν νά λειτουργεῖ σε ἐνορίες μέ πολλά παιδιά στό ἱερό καί στεναχωριόταν ὅταν δέν ὑπῆρχαν. Ὄχι γιατί ἐπιζητοῦσε προσωπική προβολή ἀλλά γιατί ἀνησυχοῦσε γιά τό μέλλον τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πατρίδας.

Ὀργάνωσε τήν Πνευματική ζωή τῆς Μητροπόλεως μας μέ τρόπο ἄρτιο. Πρώτιστο μέλημά του ὁ ἱερός κλῆρος. Χειροτονοῦσε μετά μεγάλης συνέσεως κληρικούς μέ προσόντα καί ἱερατική κλήση. Ἀγωνία του ἦταν οἱ ἐνορίες καί ἰδιαίτερα ἐκεῖνες τῶν χωρίων νά ἔχουν τόν ἱερέα τους, νά χτυπᾶ τήν καμπάνα, νά ποιμαίνει τό λαό. Ἐπιζητοῦσε ἀπό τούς ἱερεῖς νά εἶναι συνεπεῖς στά ἱερατικά τους καθήκοντα. Αὐστηρός, ἀλλά καί μακρόθυμος. Ποτέ δέν τιμώρησε κανέναν. Σκέπαζε τίς ἀδυναμίες καί τά λάθη. Ἀπέφευγε τον σκανδαλισμό. Συγχωροῦσε καί προστάτευε.

Παρότρυνε γιά κατηχητικά σχολεῖα σέ ὅλες τίς ἐνορίες, κατήρτιζε πρόγραμμα κύκλων μελέτης Ἁγίας Γραφῆς σέ πόλεις καί κωμοπόλεις, Συνάξεις Νέων, Κατασκηνώσεις -δωρεάν γιά ὅλα τά παιδιά-, Ἐκκλησιαστικές Ἐκδόσεις, Ἐκκλησιαστική Ἐφημερίδα, Ραδιοφωνικό Σταθμό.

Στήριξε τό Ἐκκλησιαστικό Λύκειο μέ «νύχια καί μέ δόντια». Ἔδωσε μάχη νά μή κλείσει. Νά μή τό πάρουν ἀπό τήν Λαμία. Διοργάνωσε πλεῖστα ὅσα ἱερατικά, καί ὄχι μόνο, συνέδρια, μηνιαῖες ἱερατικές συνάξεις, ἐκδηλώσεις πνευματικές καί πολλά ἄλλα πού θά μακρηγορήσει πολύ ὁ λόγος μας ἄν τά ἐκθέσουμε.

Ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος ἦταν Ἐπίσκοπος τῆς θείας Λατρείας. Δέν ἀγαπούσε ἁπλά την Θεία Λατρεία. Ἦταν γιαὐτόν ὁ παράδεισος. Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ζοῦσε τήν παραδείσια χαρά, ὁσάκις τελοῦσε τήν θεία Λατρεία. Προγευόταν την βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Γιαὐτό καί συχνά ἀπευθυνόμενος πρός τό λαό ἐξέφραζε τό βιώμα του αύτό ὅτι ὁ παράδεισος θά εἶναι σάν τήν Θεία Λειτουργία.

Ἀκάματος λειτουργός. Καλλικέλαδος καί μεγαλοπρεπῆς. Τελοῦσε τίς ἱερές ἀκολουθίες μέ ἱεροπρέπεια. Ἄριστός γνώστης τῆς τάξεως τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία τηροῦσε ἀπαρέγκλιτα. Ἐπέμενε καί ἐπέβαλε τήν σιωπή, τήν τάξη καί τήν εὐλάβεια στό ἐκκλησίασμα.

Συνεχῶς δίδασκε, κλῆρο καί λαό, πώς τό πᾶν εἶναι ἡ θ. Λατρεία, τό μυστήριο τῆς θ. Εὐχαριστίας. Γιαὐτό καθιέρωσε καί τήν καθημερινή θ. Λειτουργία στόν Μητροπολιτικό ναό, γιά τόν καθημερινό ἁγιασμό τῶν πιστῶν. Γιαὐτό καί στίς κατασκηνώσεις τῆς Μητροπόλεως ἀντί ὁποιασδήποτε ἄλλης προσευχής ὅρισε νά τελεῖται καθημερινά θεία Λειτουργία. Καί συχνά ἀνέφερε πώς χάρι στήν θ.

Λειτουργία οἱ περίοδοι τῆς κατασκηνώσεως ὁλοκληρώνονται χωρίς κανένα σοβαρό ἀτύχημα γιά τά παιδιά καί τά στελέχη.

Ο Φθιώτιδος Νικόλαος ἦταν ἀκούραστος κήρυκας τοῦ θείου Λόγου. Ὅπου κι ἄν βρισκόταν, σέ μικρή ἤ μεγάλη ἐνορία, ἐνώπιον εὐαρίθμου ἤ πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος, δέν κουραζόταν νά διακονεῖ τό θ. Κήρυγμα. Ὁμιλοῦσε πάντα ἀπό στήθους καί ἤξερε νά εἶναι ἁπλός καί βαθυστόχαστος συνάμα. Νά συνεγείρει τίς ψυχές καί νά τίς ἑλκύει. Ἐπίκαιρος καί πρακτικός. Μιλοῦσε γιά ὅλα τά φλέγοντα ζητήματα, χωρίς ἀκρότητες καί ἄκαιρες φωνασκίες, πατερικός καί παραδοσιακός, μέ γνώμονα μόνο τήν οἰκοδομή τῶν χριστιανῶν.

Ἔδωσε βαρύτητα στό φιλανθρωπικό ἔργο. Γηροκομεῖα, Κέντρα Ἀγάπης, Φιλόπτωχα Ταμεῖα, προικοδοτήσεις ὀρφανῶν κορασίδων, ὁμάδα συμπαράστασης ἀσθενῶν, ὁμάδα συμπαράστασης φυλακισμένων, ἔκτακτα καί τακτά βοηθήματα σέ ἀπόρους καί ἐμπερίστατους ἀνθρώπους, βοηθήματα στήν Ἐξωτερική Ἱεραποστολή καί τόσα ἄλλα. Ὅπου ὑπῆρχε ἀνάγκη ἦταν ἐκεῖ. Νά ἐνισχύσει. Νά βοηθήσει. Νά συντρέξει. Να συμπαρασταθεῖ. Μέ σύνεση καί ἀγάπη γιά τόν πάσχοντα ποτέ δέν ἀρνήθηκε τήν βοήθεια του.

Πολύ γόγγυζαν γιά τόν Ἔρανο τῆς Ἀγάπης πού κάθε χρόνο πραγμοτοποιοῦνταν στή Μητρόπολή μας. Ὁ Δεσπότης δέν κάμπτονταν. Εἶχε ἄλλη πνευματική ἄποψη. Δέν εἶναι τά χρήματα πού συγκεντρώνονται, ἔλεγε, εἶναι ἡ παρακίνηση τῶν ἀνθρώπων στό ἔργο τῆς φιλανθρωπίας, νά συμμετάσχει καί ὁ πλέον ἀδιάφορος στό ἔργο τῆς ἀγάπης, νά κάνει μιά καλή πράξη.

Ἄνθρωπος ἤθους. Παραδοσιακός. Εὐθύς. Ἡ βιωτή του ἦταν διάφανη, κρυστάλλινη, ἀκέραιη. Τόν ἐνδίεφερε μόνο τό καλό τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπερασπιζόνταν τίς παραδόσεις καί τίς ἀξίες της. Δέν μειοδοτοῦσε σέ θέματα πίστεως. Δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ νεωτερισμοί καί ἡ ἐκκοσμίκευση. Ἀπέφευγε τήν τεχνολογία, χρησιμοποιοῦσε μέ μέτρο τό κινητό τηλέφωνο καί φειδωλά τό διαδίκτυο.

Γνήσιος Ἐπίσκοπος, ὀρθοτομοῦσε τόν λόγο τῆς ἀληθείας. Αὐστηρός τηρητής τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ὑπέκυπτε. Δέν ὑποχωροῦσε. Αὐτό πού ἔνιωθε τό ἔλεγε. Δέν ἤξερε ἀπό ὑποκρισίες καί ψεύτικα λόγια. Ὁ λόγος του ἦταν τό «ναί ναί»καί τό «οὐ, οὐ» σύμφωνα μέ τήν Κυριακή ἐντολή.

Στή ζωή του λιτός καί ἀπέριττος. Χωρίς σπατάλες καί μεγαλομανίες. Δέν ἐπιζητοῦσε πολυτελεῖ καί ἀκριβά ἄμφια, πολυτελή διαβίωση. Κοσμική ζωή. Κοσμικές ἀπολαύσεις. Εἶχε γνήσιο μοναχικό φρόνημα. Ἀπέφευγε τίς κοσμικότητες. Οὐδέποτε παρακάθησε σέ κοσμικό τραπέζι, σέ γαμήλιο τραπέζι, ἀκόμα καί συγγενικῶν του προσώπων. Οὐδέποτε ἀπεδέχθει πρόσκληση σέ κοσμικές δεξιώσεις

καί διασκεδάσεις. Ἕναν δρόμο γνώριζε ἀπό τήν Ἐκκλησία στό Ἐπισκοπεῖο. Ἡ ἐπισκοπική τράπεζα παντά λιτή, δέν ἔλειπε τό φαγητό τῆς προηγουμένης, που δεν καταναλώθηκε. Μιά γνήσια μοναστική βιωτή. Προσευχῆς καί ἄσκησης.

Δέν ἔκανε ταξίδια ἀναψυχῆς στό ἐξωτερικό ἤ σέ ἄλλα μέρη της Πατρίδος μας. Μόνο ταξίδι αὐτό στήν πατρώα γῆ τῆς νήσου Τήνου. Ὅπου τό καλοκαίρι ἀναπαυόταν γιά λίγες ἡμέρες ἀπό τόν ἐνιαύσιο κόπο τῶν ἐπισκοπικῶν του καθηκόντων. Λίγες μέρες πού καί αὐτές κολοβωνόταν ἀπό τήν ἀγωνία του νά γυρίσει στήν Μητρόπολή του. Γιατί δέν ἔλειπε ποτέ ἀπό τήν Μητρόπολη. Παρά μόνο γιά νά ἐκτελέσει τά συνοδικά του καθήκοντα. Παρά μόνο ἀποδεχόμενος πρόσκληση συνεπισκόπου νά παραστεῖ σέ κάποια πανήγυρι ἀλλά καί σέ αὐτήν τήν περίπτωση δέν χρονοτριβοῦσε νά ἐπιστρέψει πάλι στήν Μητρόπολη.

Στην διοίκιση στιβαρός, αὐστηρός, τελειομανής, ἐργασιομανής, ἀφοσιωμένος. Καθημερινά, ἐάν δέν ἦταν ἑορτή καί δέν εἶχε ἄλλη ὑποχρεώση, βρίσκοταν στό γραφεῖο του στό κέντρο τῆς διοικήσεως. Νά ἐπισκοπεῖ, νά δέχεται κόσμο, νά φροντίζει καί νά μεριμνά γιά τά πάντα. Ἐκεῖ στίς ἐπάλξεις τοῦ καθήκοντος.

Εὔχαρις στήν συναναστροφή. Κοινωνικός. Συχνά τόν συνόδευα σέ περιπατους στήν πόλη. Θά σταματοῦσε νά μιλήσει σέ ὅλους. Θά καλημέριζε ὅποιον ἔβλεπε, μικρόν ἤ μεγάλον. Δέν ἀποστρέφοταν νά ἐπικοινωνεῖ μέ τούς ἀνθρώπους, χωρίς διακρίσεις καί προσωποληψίες. Προσιτός. Μέ λόγο πάντοτε ἄλατι ἠρτημένο. Οἰκοδομών συνδιαλεγόμενος. Χωρίς ἄσκοπα λόγια. Μάταιες συζητήσεις. Ἀκραίους γέλωτες καί φτηνούς χαριεντισμούς. Γνήσιος Ἐπίσκοπος πού τό ἐξέφραζε σέ κάθε ἔκφανση τῆς κοινωνικῆς καί τῆς προσωπικῆς του ζωῆς.

Ἱεράρχης ἔντιμος καί συνετός, κοσμοῦσε τό Συνοδικό Θεσμό. Ἑνωτικός, χωρίς ἀκρότητες καί ὑπερβολές, σώφρων. Σεβόνταν ἀπόλυτα καί τιμοῦσε τούς θεσμούς, ὑπήκουε στίς ἀποφάσεις των. Προσωπικότητα ἰσχυρή, χαρισματική, εὐφυῆς ἄφησε ἰσχυρό τό ἀποτύπωμα της τόσο στήν τοπική μας Ἐκκλησία ὅσο καί στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπολείπεται ὁ χρόνος διηγούμενος ὅσα ἔπραξε ὁ Φθιώτιδος Νικόλαος στήν θεοφιλή ποιμαντορία του. Κατακλείοντας τά ὅσα ἀκροθιγῶς ἀνέφερα στήν προσπάθεια νά περιγράψω τήν ἱερά προσωπικότητα τοῦ Δεσπότου μας, τοῦτο μόνο θέλω νά πῶ. Πῶς ἦταν ἀφοσιωμένος στήν Ἐκκλησία. Γνήσιος Ἐκκλησιαστικός Ἄνδρας. Ὅσα ἔπραξε, τά ἔπραξε μέ ἕνα σκοπό τό καλό τῆς Ἐκκλησίας καί τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί τά λάθη του, γιατί ἔκανε καί λάθη, δέν εἶχαν σκοπιμότητα, ἦταν ἀνθρώπινα, ἦταν ἀστοχίες πού ἔγιναν στήν προσπάθεια νά προαχθεῖ τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Στόν πόλεμο, ἔλεγε, θά υπάρξουν καί ἀπώλειες, θά γίνουν καί λάθη, ἀρκεῖ τό κίνητρο ὅλων τῶν ἐνεργειῶν νά εἶναι ἡ δόξα τοῦ

Θεοῦ καί τό καλό τῆς Ἐκκλησίας.

Γράφει ὁ Μέγας Βασίλειος γιά τό λειτούργημα τοῦ Ἐπισκόπου σέ μιά ἐπιστολή του: « Ἐκκλησιῶν κόσμος, στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας, στερέωμα τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, οἰκείοις ἀσφάλεια, δυσμαχώτατος τοῖς ὑπεναντίοις, φύλαξ πατρώων θεσμῶν, νεωτεροποιΐας ἐχθρός, ἐν αὐτῷ δεικνύς τό παλαιόν τῆς Ἐκκλησίας σχῆμα, οἷον ἀπό τινός ἱεροπρεποῦς εἰκόνος, τῆς ἀρχαίας καταστάσεως, τό εἶδος τῆς ὑπ' αὐτόν Ἐκκλησίας διαμορφῶν» (Ἐπιστολή 28, 1 PG 32, 305AB). Τά λόγια αὐτα ἀποτυπώνουν πλήρως τήν προσωπικότητα τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου καί ἀποδεικνύουν πόσο κοντά ἦταν στό ἐπισκοπικό πρότυπο τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοί συμπρεσβύτεροι, ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἔφυγε νωρίς ὁ Σεπτός Ἱεράρχης τῆς Φθιωτικῆς Ἐκκλησίας. Εἶχε πολλά ἀκόμη νά προσφέρει. Ἄφησε τό ἔργο του ἡμιτελές. Ἡ ψυχή του πέταξε ἀπό τά ἐπίγεια γιά τά οὐράνια. Νά συναντήσει τήν εὐσεβῆ μητέρα του πού ὑπεραγαποῦσε καί μέ τήν ὁποία συμπορεύθηκε σ' αὐτή τήν ζωή. Νά συναντήσει τόν ἀγαπημένο του Δεσπότη, τον Χαλκίδος Νικόλαο. Τόν ὅσιο Παΐσιο, τόν γέροντα Βησσαρίωνα τόν Ἁγαθωνίτη, τοῦ ὁποίου δέν πρόλαβε τήν ἁγιοκατατάξη, τόν ὅσιο Ἰάκωβο τοῦ γέροντος τῆς Ἱ. Μ. τοῦ Ὁσίου Δαβίδ Εὐβοίας, τόν ὅσιο Πορφύριο, τόν Καυσοκαλυβίτη, τόν παπά Δημήτρη τόν Γκαγκαστάθη, τόν γέροντα Φιλόθεο Ζερβάκο καί τόσα ἄλλα ἁγιασμένα πρόσωπα μέ τά ὁποῖα συνεδέθει προσωπικά καί γιά τά ὁποῖα τοῦ ἄρεσε νά ὁμιλεῖ καί νά ἀφηγεῖται ὡραῖες ἱστορίες. Μά πάνω ἀπό ὅλα πέταξε γιά νά συναντήσει τό πλεόν ἠγάπημένο πρόσωπο, αὐτό τῆς Παναγίας. Στό ἱερό νησί τῆς ὁποίας ἐγεννήθηκε καί ἀνδρώθηκε καί ἀπό τήν ὁποία ἐλεήθηκε καί στην ὁποία κατέφευγε στίς ὧρες τῆς προσευχῆς ἐπιζητώντας τήν χάριν καί τό ἔλεος της.

Ἡ κατ' ἄνθρωπον θλῖψι τῆς ἀπουσίας του ἀμβλύνεται ἀπό τήν σκέψη ὅτι ὁ Δεσπότης ἔφυγε ἀπό κοντά μας ἀλλά δέν μᾶς ἐγκατέλειψε. Ἀπό τήν χώρα τῶν ζώντων πρεσβεύει γιά τό ποίμνιο του γία ὅλα τά παιδιά του. Τοῦ ὀφείλουμε πολλά. Ἐμεῖς τοῦ ὀφείλουμε καί τό πολύτιμο δῶρο τῆς ἱερωσύνης, τήν ὁποία ἐλάβαμε ἀπό τά τίμια χέρια. Ἤμεθα εὐγνώμονες ἐσαεί γιαὐτό. Τοῦτο θά θελάμε νά το ἐκφράσουμε σέ κάποια ἄλλη πέρισταση, σέ κάποια ἄλλη εὔσημο ἡμέρα. Δυστυχῶς ἄλλες οἱ βουλές τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δέν μᾶς τό ἐπέτρεψαν. Ἔφυγε ξαφνικά ὁ Δεσπότης μας. Δέν προλάβαμε νά τοῦ ποῦμε ὅσα θά θέλαμε. Ἐλπίζουμε, ὅμως ὅτι ὁ Κύριος, ἡ ζωή καί ἡ ἀνάστασις ἡμῶν, νά μᾶς ἀξιώσει ὅπως στήν ἐπίγεια ζωή κυκλώναμε τό ἱερό θυσιαστήριο τελώντας τήν ἀναίμακτο ἱερουργία τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου ἔτσι καί στήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν πέριξ τοῦ ἐπουράνιου θυσιαστηρίου νά εἴμαστε μαζί μέ τόν Αρχιθύτην τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας καί νά

λατρεύουμε ἀνεάως τόν ἀληθινό Θεό.

Ἄς εἶναι αἰωνία σου ἡ μνήμη πολυφίλητε Πάτερ καί Δέσποτα.

Ἄς ἔχουμε ὅλα τά παιδιά σου τήν εὐχή σου.

Ὁ Θεός εἴθε σέ ἀναπαύση σέ χώρα ζώντων.

Καλό Παράδεισο.